

bindelse med det her forslag. Og så vil vi i øvrigt stemme imod resten af ændringsforslagene.

Der er jo mange politikere, også her i huset, som bruger meget tid på at diskutere for og imod særlove, der diskuterer lovkvallitet – Udvalget for Forretningsordenen sidder og diskuterer lovkvallitet – og når der bliver fremsat lovforslag, så skal der være god tid til, at man ude i interesseorganisationerne kan nå at læse det igennem og komme med høringssvar. Der er endda nogle politikere her i Folketinget, der taler så meget om det, at de også begynder at skrive bøger om det.

Det gør vi ikke i Fremskridtspartiet. Vi skriver ikke bøger om det, vi forholder os til de forslag, der ligger. Og i forhold til det her må vi sige, at der er tale om en særlov, og der er tale om en særlov af en karakter, som vi i Fremskridtspartiet ikke kan stemme for.

Generelt om forslaget kan man sige, at ideen er principiel, det er den rigtige fremgangsmåde principielt. Det principielle er rigtigt i forhold til, at man giver dem midlertidig opholdstilladelse.

Men sagen er bare, at begrebet midlertidighed i forhold til det her lovforslag er en illusion, og vi ved jo belært af historien, belært af tidligere tider, hvor der har været fremsat forslag her i Folketinget om midlertidighed, at det bliver ikke midlertidigt.

For det første er flertallet her i Folketinget klar til at ændre midlertidighedsbegrebet, så snart man finder det for godt. Det andet, der gør sig gældende, er, at selv om vi her taler om midlertidighed, og selv om der – forhåbentlig – skulle blive fred i Kosovo, inden de 2 år er gået, så vil alene de begreber, man fra ordførernes side har hæftet på: ære og værdighed og sikkerhed, jo betyde, at ikke en eneste af disse flygtninge vil blive tvunget til at vende tilbage til Kosovo, men kun de, der frivilligt ønsker at vende tilbage, skal vende tilbage.

Så midlertidigheden er en illusion, og det er at kaste blå i øjnene både på Folketinget og på den øvrige befolkning at påstå, at her er der tale om en midlertidig opholdstilladelse. Det vil ikke være tilfældet. De pågældende vil få lov at blive i Danmark lige så længe, de har lyst til.

Lad mig så også sige i forhold til det, som man også har hørt, at UNHCR jo har anmodet Danmark om at tage 1500: Det passer jo ikke. Det er ganske enkelt ikke rigtigt, og det er igen

noget, man prøver på at slynge ud, for at det ligesom skal glide lettere ned.

Der er ikke tale om, at UNHCR har bedt Danmark om at tage 1500 flygtninge. Tværtimod er der tale om, at man fra ministeriets side har henvendt sig til UNHCR og tilbudt, at man ville tage 1500, og på den baggrund har UNHCR sagt: Jamen det synes vi da sådan set er en udmærket ide. Hvis Danmark vil tage 1500, så er det o.k. med os. Men der er altså ikke tale om, at UNHCR har anmodet Danmark om at tage 1500, og så skal man lade være med at sige det.

Der skal heller ikke være nogen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet har den opfattelse, at det er en forfærdelig situation, der er på Balkan. Der er heller ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet ønsker at yde den hjælp, der skal til.

Men hjælpen skal ydes i nærområdet. Vi har i den her situation en historisk mulighed for at yde hjælpen i nærområdet, så skal vi også gøre det, og så skal vi nøjes med at yde hjælpen i nærområdet i stedet for at tage nogle til Danmark. Det vil alt andet lige være humanitært langt bedre, langt mere forsvarligt at hjælpe i nærområdet, alene ud fra det faktum, at man på den måde kan hjælpe langt flere flygtninge end ved i den størrelsessammenhæng at tage nogle få af dem til Danmark.

Det, vi taler om, er, at man for det, det vil koste at tage 1.500 til Danmark, vil kunne hjælpe 60.000 i nærområdet. Vi har i Fremskridtspartiet den humanitære opfattelse, at jo flere vi kan hjælpe desto bedre, og ikke at man tager nogle få i den sammenhæng og så gør dem meget bedre stillede end de andre.

Vi kan jo se, at f.eks. Røde Kors i Jyllands-Posten i går udtaler, at når Danmark nu skal tage 1.500 flygtninge, så vil man alene i Røde Kors have behov for at ansætte 300 nye medarbejdere. Man kan prøve at forestille sig, hvor megen hjælp disse 300 medarbejdere kunne yde i nærområdet. Det vil være langt, langt mere, end ved at man tager dem til Danmark.

Det, der også gør sig gældende, er, at man fra Røde Kors' side understreger, at – med et citat fra Jyllands-Posten: »Vi må simpelt hen stå parat med læger, sygeplejersker og undervisningstilbud allerede fra dag ét.«

Det lyder jo flot. Det var egentlig også intentionerne, da vi i sin tid behandlede bosnierloven. Det var også dem, der var tilskadekomne, syge og dårlige, der skulle op og behandles. Med hvad var resultatet? Hvad var virkelighe-